

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 60. Episcopi Angliæ carceri dantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæcul. XII.
A.C. 1139.

c. 19.

c. 20. 21. &c.

edita recipiebantur, atque ad memoriam posterorum literis mandabantur; quia nempe ipse dicta prodigiis confirmabatur. Omnia in Viro Sancto conspicientes ad virtutem incitabant, incessus, aspectus, habitus, vultus. Hilaris spectabatur sine dissolutione, serius sine austeritate, tranquillus, sed non otiosus. Nihil negligebat, etsi pro temporum ratione aliqua dissimularet. Nullam rem propriam habuit, mensæ Episcopali nihil erat assignatum. Plurimum temporis Diocesim suam visitando consumebat, iter pedibus conficiens, etiam postquam Legati Apostolici potestate eminuit. In Monasteriis a se conditis, quotiescunque poterat, hospitabatur, communi vita contentus & mensa. Hæc omnia diligentissime conscripta a S. Bernardo, S. Malachia amico, discimus, in cujus vita etiam permulta miracula, vaticinia, complura ei Divinitus revelata, pœnas impiis inflictas, ægrotantes sæpissime sanitati redditos, improbos visis prodigiis conversos, refert. Fatetur tamen, maluisse se imitatione quam admiratione digna enarrare.

§. LX.

Episcopi Angliæ carceri dantur.

10. 10. Conc. In Anglia Concilium Wintoniæ vigesima nona Augusti anno millesimo centesimo

p. 1115.

tesimo trigesimo nono celebratum est, *Sæcul. XII.*
 cui ferme totius Regni Episcopi cum *A.C. 1139.*
 Theobaldo novo Archiepiscopo Cantua-
 riensi interfuerunt. Archiepiscopus Ebo-
 racensis Turstainus ob valetudinem, qua
 gravabatur, aliique Episcopi ob bellum,
 quod in illis regionibus grassabatur, per
 literas absentiam suam excusarunt. Ce-
 terum hoc Concilium convocaverat Hen-
 ricus Episcopus Wintoniensis, potestate
 Sacræ Sedis Legati munitus, qui erat fi-
 lius Stephani, Campaniæ Comitis, Theo-
 baldi IV. tunc regnantis & Stephani Re-
 gis Angliæ frater. Is olim Monachus
 Cluniacensis, deinde Abbas Glastonien-
 sis, & postremo a Rege Henrico patruo
 suo, anno millesimo centesimo vigesimo
 nono, ad Episcopatum promotus est. Le-
 ctum est inprimis in Concilio Decretum *Goduin. de*
 Innocentii Papæ, quo jam a Kalendis *præf. Angl.*
 Martii jura Legationis in Anglia Henrico *p. 270.*
 injunxerat, multumque Episcopi ejus
 temperantiam laudarunt, quod se non
 prærupta jactantia Legatum promulgas-
 set. Tum Henricus Legatus orationem
 latino sermone ad literatos in hoc Con-
 cilio directam exorsus, vehementissime
 conquestus est, quod Episcopi duo, Ro-
 gerius Salesberiensis & Alexander Lin-
 colniensis carceri mancipati fuissent. Vi-
 delicet duo hi Præsules, inter Episcopos
 Angliæ potentissimi, Regi suspecti esse

H h h 4 cœpe-

Sæcul. XII. cœperant, ob complura castella, quæ extrui jusserant. Hinc cum Rex Oxonii ad Festum S. Joannis comitia celebraret, Episcopis tanquam privatae litis inter se ipsosque exortæ causa in carceres migrare jussis, eorum arces occupavit.

A.C. 1139.

Hoc Regis factum ora multorum in diversas sententias solvit. Quidam dicebant, Episcoporum nullatenus esse arces condere, paulo post seditiosorum hominum receptacula futuras; nemo autem acrius Hugone Archiepiscopo Rotomagensi causam Regis propugnabat. At contra Henricus, Episcopus Wintoniensis, etiamsi esset Regis frater, adversariorum parti favebat dicens; Si Episcopi peccassent, non Regis sed Canonum esse judicium. Sine publico & Ecclesiastico Concilio illos nulla possessione privari debuisse. Nec Regem istud ex Justitiæ amore, sed proprii commodi fecisse, cum captas arces non Ecclesiis, ex quarum sumptibus & in quarum terris constructæ essent, restituisset, sed Laicis, eisdemque parum Religiosis tradidisset. Ita cum Episcopus Wintoniensis tum privatim tum publice coram Rege fratre affirmaret, & non audiretur, vigorem Canonum adhibendum ratus, Concilio, quod Wintoniæ celebraturus erat, ipsum Regem adesse præceperat.

Ergo

Ergo Henricus Wintoniensis ad Con-
 cilium dicens indignabatur, duos Præsu-
 les a Laicis custodiae datos, quorum alter,
 scilicet Salesberiensis de ipsa Regis curia,
 alter Lincolnensis de suo Tabernaculo
 abstracti fuissent. Episcopum vero He-
 lyensem veloci fuga calamitatem vix
 evasisse. Religioni injuriam fuisse illa-
 tam, aiebat, & sub obtentu culpæ Epi-
 scoporum Ecclesias Bonis suis privatas.
 Addebat, Regem sæpius monitum non
 abnuisse convocari Concilium; tumque
 Archiepiscopum Cantuariensem ceteros-
 que Episcopos consulebat; proferrent
 ipsi in medium, quid facto opus esset, se
 vero omnia, quæ statuissent, constanter
 exsecuturum, nec commissurum esse, ut
 vel fraternæ necessitudinis vinculo, vel
 metu amittendi Bona sua, vel denique
 vitæ periculo, ab officio revocaretur.
 Henrico ita causam exponente, Rex mis-
 sos ad Concilium Comites interrogare
 jubet, cur vocatus fuisset, responsumque
 est a Legato: *Princeps Christianus indi-
 gnari non debet, si a Ministris Jesu Chri-
 sti vocetur, tanti reatus conscius, quan-
 tum nostra secula nunquam viderunt.
 Gentilium quippe temporum opus est, Epi-
 scopos in carcerem detrudere, & Bonis suis
 exuere. Dicite ergo fratri meo, si meum
 consilium sequi velit, tale me ei, Deo aucto-
 re, suggesturum esse, cui nec Ecclesia Roma-*

Sæcul. XII.

A.C. 1139.

Sæcul. XII. *na, nec Regis Franciæ Curia, nec frater*
 A.C. 1139. *noster Dux Campaniæ adversari poterunt.*

Tandem memor sit Rex, neminem ipso magis Ecclesiæ favere oportere, cujus sinu exceptus, non manu militum, ad Regnum fuisset evectus.

Comites e Concilio egressi, paulopost revertuntur cum Alberico *de ver*, homine in variis causis exercitato, qui Responsum Regis afferebat. Is potissimum Rogerium Episcopum Salesberiensem, nam Alexander Lincolniensis abierat, aggressus est, modeste tamen, sine ulla verborum contumelia; at quidam ex Comitibus adstantes, crebro sermone loquentis interrupto, probra in Episcopum jacebant. Plurima vero Albericus contra Rogerium Episcopum capita afferebat, ac inter alia, omnibus esse in ore, quod statim, ut Imperatrix Mathildis in Angliam veniret, ille ad ejus partes cum castellis transiturus esset. Itaque Rogerium captum fuisse, non ut Episcopum, sed ut Regis Ministrum, ejusdem Mandatarium & stipendia accipientem. Reclamavit Episcopus; quod nunquam Regis Minister fuisset, comminatus, si justitiam de rebus sibi ablatis in hoc Concilio invenire non posset, se eam in superiore Judicio quæsiturum, nempe Romæ. Legatus, ut cetera omnia, leniter dicit: *Quæcunque contra Episcopos expromuntur, in Judicio*

dicio Ecclesiastico examinanda sunt; re- Sæcul. XII.
stituat Rex spoliatos Episcopos, secus de A.C. 1139.
Jure Communi causam non dicent.

His, Rex causam biduo differri pe-
 titit usque ad adventum Archiepiscopi
 Rotomagensis, qui ubi adfuit, dixit; se
 concedere, ut Episcopi Castella haberent,
 si per Canones probare possent, Episco-
 pis licere castella possidere. Tum addi-
 dit: *Esto autem, quod juste possideant, at*
suspecta vivimus tempora, quibus, secun-
dum morem aliarum Gentium, omnes
Optimates munitionum suarum claves Re-
gi tradere tenentur, cui pro pace & quie-
te omnium militandum est. His adjecit
 Causidicus Albericus: *Significatum est*
Regi, minari Episcopos, se contra ipsum
nuncios Romam missuros esse. Hinc ejus-
dem jussu omnibus denuncio, ne quis id fa-
cere præsumat; quicumque enim contra
Regis voluntatem & Regni Dignitatem
ex Anglia solverit, ipse deinde viderit, si
in perpetuum abesse cogatur. Quin ipse
Rex, cum graves ei sitis, vos ad dicendam
causam Romam citat. Omnes facile in-
 tellexerunt, quo istæ Regis comminatio-
 nes tenderent; quare re infecta solum
 est Concilium, cum Rex Episcoporum ju-
 dicio acquiescere nollet, & Episcopis non
 videretur censuris Ecclesiasticis compel-
 lendus, partim quod temeritas videretur,
 Principem inconsulto Summo Pon-
 tifice

Sæcul. XII. tifice censuris Ecclesiasticis constringere,
 A.C. 1139. tum etiam quod circa se nudatos enses
 micare cernerent, & funestus eventus
 timendus esset. Attamen Legatus &
 Archiepiscopus Cantuariensis, ut pro of-
 ficio suo, quod possent efficere, non
 omiserunt Regem in cubiculo suo adire,
 & suppliciter ejus pedibus affusi rogare,
 ut Ecclesiæ, & animæ suæ miseretur,
 & famæ suæ parceret, nec pateretur Re-
 gnum & Sacerdotium dissidio turbari.
 Ille venientes humanissime excepit, fa-
 ctique invidiam a se amolitus est; sed
 nihil eorum, quæ ipsi sperabant, promi-
 sit. Calendis Septembris solutum est
 Concilium. Episcopus vero Salesberien-
 sis, senio & dolore confectus, quarta De-
 cemberis eodem anno millesimo centesi-
 mo trigesimo nono, vitam posuit.

§. LXI.

Abaelardus errores suos recoquit.

Sup. lib.
 LXVII. §.
 20.

Annis abhinc octodecim, nempe ex quo
 Petrus Abaelardus in Concilio Suel-
 sionensi damnatus fuerat, semper docue-
 rat præcipue Theologiam, quamvis Ar-
 tibus liberalibus potius quam Divina illa
 scientia excelleret. Hinc multos erro-
 res, non sine dolore piissimorum quo-
 rumdam virorum spargebat. Namque
 Guilielmus Abbas S. Theodorici hac de
 re Geofrido Episcopo Carnotensi, & S.
 Ber-